Ч. 104 Пятниця 10 (22) мая 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи парляментарні.

Відписанє податку ґрунтового.

Дня 18 с. м. вела ся в Палатї послів нарада над законами о ревізиї вглядно удержаню в евіденциї катастру податку ґрунтового і стоячого в звязи з тими законами проєкту закона о відписаню податку ґрунтового в случаю нещасть елементарних. Всї бесїдники обговорювали лихе положенє селяньства і промавляли за тим, щоби головну суму податку ґрунтового зменшити не після постанови більшости комісиї податкової о **півтора** але о півтретя міліона зр.

Підчас дискусиї промавляв насамперед пос. **Теклї** і заявив, що податники ґрунтові не вдоволять ся лиш ревізиєю катастру податку ґрунтового і мусять домагати ся основної зміни істнуючої системи податкової. На місце катастру парцель мусить прийти конче катастер посїлости і він ставив длятого резолюцию взиваючу правительство, щоби взяло ся до заведеня катастру посїлости. Бесїдник сказав наконець, що головну суму податку ґрунтового треба зменшити бодай о 25 міліонів. Такою дрібницею як півтора міліона не вдїє ся нїчого. Наконець сказав бесїдник: Наше селяньство кличе: Проч з централїзмом! Хочемо самостійної ческої держави. — Пос. **Фукс** промавляв за внесенем меншости комісиї, щоби головну суму податку ґрунтового зменшити о півтретя міліона і заповів своє внесенє, після котрого опусти податкові мали би бути розділені на всї роди культури з виїмкою лїсів. — За внесенем меншости промавляв також пос. **Повсе**. — Пос. **Кайзер** поставив внесенє, щоби головну суму податку ґрунтового зменшити о 30 міліонів.

Пос. **Чеч** заявив іменем польского клюбу, що сума півтора міліона єсть рішучо за мала, щоби осягнути ту цїль, яку ставить ся в §. 1. дотичного закона; для осягненя тої цїли треба головну суму податку ґрунтового зменшити о півтретя міліона. Длятого — сказав бесїдник — будемо при §. 21 голосувати за внесенєм меншости комісиї.

На вчерашнім засїданю Палати послів підчас дебати над ревізиєю катастру податку ґрунтового обговорював мінїстер фінансів др. **Білїньский** внесенє меншости комісиї що-до зменшеня головної суми податку ґрунтового о півтретя міліона, підчас коли правительство годить ся лиш на півтора міліона, і сказав, що правительство видить тяжку кризу рільництва, та наміряє подати єму поміч певними способами фінансовими; жертви держави дійдуть за 15 лїт до суми 57 і пів міліона, але що-до внесеня меншости, то правительство мусить ще застерегти собі рішенє. На случай принятя того внесеня мусїла би відпасти проєктована акция в користь рільництва. Мінїстер вказав на фінанси держави, котрі зовсїм не так суть добрі, як то завсїгди думають. В 1897 а особливо в 1898 р. найдемо ся в дуже труднім положеню. Звишки касові — то байка з давно минувших часів. Підвисшенє платнї урядникам державним тут нї при чім, то справа котра мусить бути залагоджена. Підвисшенє податку від пива, горівки і цукру буде мусїло бути призволене чи теперішному, чи якому иншому правительству. Наконець вказав мінїстер на то, що доходи сего року зовсїм не підносять ся так як минувшого року. Коли Палата ухвалить внесенє меншости, то настануть дві консеквенциї: насамперед конець фінансової акциї в користь рільництва, а відтак — до чого і без того мусить прийти — значне підвисшенє посередних податків.

По промові ще кількох бесїдників ухвалено приступити до специяльної дебати і слїдуюче засїданє назначено на вечер.

Справа вибору до спільних Делеґаций.

Посли з Морави згодили ся на вибір слїдуючих членів до спільних Делеґаций: Хлюмецкого, Кляйна, Промбера і Жачека; заступниками мають бути: Кульн і Енґель. — З **Галичини**: Д. Абрагамович, Барвіньский, Залеский, Поповский, Хшановский, Щепановский і Єнджейович; заступники: Ручка і Гнївош. — З нелїберальних послів з долїшної Австриї визначено кандидатів, нїмецких националів: Ріхтера і Деца та християньского суспільника Ґесмана; але що кандидує також і пос. Пернерсторфер, котрого голос буде рішати, то здаєсь, що Дец відступить від своєї кандидатури.

Нїмецка лївиця розпадає ся.

По пос. Зісї виступив тепер з нїмецкої лївицї пос. Врабец, а крім того задумує виступити ще й кількох инших послів. Нїмецка лївиця парляментарна, а з нею і лїберальна партия розпадає ся. Найлїпше проявило ся то на

---

8)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

VIII.

Один честний чоловік більше на покладї Дункана.

Тимчасом яхт при сприяючім вітрі плив скоро ід рівникови, так що 30-го серпня узріли подорожні Мадеру. Ґленарван вірний даному слову, хотїв тут задержати корабель, щоби висадити на берег ученого ґеоґрафа.

— Дорогий льорде — відповів Паґанель — говорім з собою отверто. Чи перед тим, заки я показав ся на покладї, мали ви намір задержати ся на Мадері?

— Нї — відповів Ґленарван.

— Отже позвольте менї скористати з наслїдків мого поганого розсїяня. Мадера то надто добре знаний остров, ґеоґраф не найде там для себе нїчого цїкавого; всьо вже о нїм написано і оповіджено, що лише було можна, іменно що-до управи вина. Представмо собі, що вже нема виноградників на Мадері. Збір вина, який 1813 року доходив до міліона сто тисячів гектолїтрів, упав в роцї 1845 до сто трийцять три тисячів, а нинї не виносить і 35 тисячів гектолїтрів. О тім прикро думати. Отже коли вам мильорде всьо одно, задержіть ся при Канарийских островах....

— Нехай буде і при островах Канарийских і они лежать нам по дорозї.

— Знаю, дорогий льорде, впрочім бачиш, на островах Канарийских можна звидїти три ґрупи, не говорячи вже о Тенерифі, котру я все бажав бачити; тепер лучає ся менї нагода до того. Як-же з неї не користати? Тим більше, що ждучи на корабель, котрий відвіз би мене до Европи, буду міг вилїзти на ту гору.

— Як вам до вподоби, мій любий Паґанель — відповів льорд Ґленарван усьміхаючи ся.

І не без причини усьміхав ся, бо Канарийські острови лежать дуже близько Мадери; ледве 360 кільометрів віддїлює ті дві громади островів, а таке віддаленє для доброго корабля як *Дункан* майже нїчого не значить.

Дня 31-го серпня, о другій годинї з полудня Джон Менґлїс і Паґанель проходжували ся по задний части покладу. Француз живо розпитував свого товариша о Чілї; нагле капітан перервав єму і вказуючи на якусь точку в полудневій сторонї, сказав:

— Пане Паґанель!

— Що, капітане? — відповів учений.

— Подивіть ся в ту сторону, не бачите нїчого?

— Нї.

— Бо не дивите ся, де треба. Не просто себе, але погляньте висше, там на хмари....

— На хмари?... справдї не бачу нїчого.

— О, тепер.... дивіть ся через сам вершок передного машту.

— Не бачу нїчого.

— Бо не хочете бачити. Хоч ми вправдї віддалені ще о сорок миль, то все таки показує ся вершок Тенерифи дуже виразно.

Кілька годин пізнїйше Паґанель хоч не хоч мусїв доглянути вже дуже близький вершок гори.

— Отже то той славний вершок Тенерифи? — спитав трохи зґірдно.

— А він.

— Але менї здає ся, що він не так то дуже великий.

— Все таки має одинайцять тисячів стіп висоти.

— То навіть не так високий як Мон-Блян!

— Мимо того признасте, що високий, коли прийдесь вам на него лїзти.

— О, лїзти, лїзти, а то пощо, капітане? По Гумбольдтї і Боплянї? По таким ґенїю як Гумбольдт, кажу ще раз. Він був на тій горі і описав єї так, що вже нїчого не полишило ся, розслїдив всї пять полос єї, а то: вина, лавру, сосни, корчів і вкінци полосу ялову. Він дійшов до такого вершка тої гори, де не можна було сїсти і ледве було де ногу поставити. Звідтам бачив простір так великий як чверть Іспанії. Відтак оглянув вулькан і дійшов аж до середини вигаслого кратеру. Отже питаю вас, капітане, що я робив би там по тім всїм.

— Певне — відповів Джон Менґлїс — а то тим гірше для вас, любий пане Паґанель, бо на смерть занудите ся, ждучи на якій корабель в пристани Тенерифи; там можете надїяти ся дуже мало розривки.

— Ґа, то вже вина мого розсїяня; але скажіть менї, любий пане Менґлїс, чи на остро-

зборах історичного товариства в Устю над Лабою (Aussig) в Чехах, де на пирі по зборах теперішний проводир лїберальної партиї пос. др. Рус в своїй бесїдї заспівав їй „вічная память“, сказавши, що мусить отворити ся велика партия нїмецка з вольнодумними стремленями. То потверджає і N. fr. Presse, котра каже, що сполучена нїмецка лївиця пропала, она розлетить ся, але єї засади не згинуть.

✝

Архікн. Кароль Людвик.

Смерть бл. п. Архікн. Кароля Людвика викликала в цїлій Монархії глубокий жаль і зі всїх сторін несуть ся вирази і заявленя сочувства як Найвисшому Домови Цїсарскому так і родинї покійника.

На вість о смерти Архікнязя поспішили вчера перед полуднем зложити свої сочувства в руки Є. Ексц. п. Намістника кн. Евст. Сангушка, Архієп. Моравский з еп. Вебером і рим. кат. капітулою. В неприсутности Є. Ем. Кардинала Сембратовича, котрий перебуває тепер на канонїчній візитациї щирецкого деканата і мабуть аж нинї або завтра верне, складала своє сочувство гр. кат. капітула під проводом митрата о. Андр. Білецкого. Дальше Архієпіскоп Ісакович з вірменьскою капітулою; Є. Ексц. маршалок краєвий ґр. Баденї, репрезентация столицї під проводом президента міста Мохнацкого і віцепрезидента дра Мархвицкого; урядники Намістництва, староста львівский п. Коляжовский; краєва Рада шкільна; висший суд краєвий, суд цивільний і карний, прокураториї державні; Дирекция скарбу; Дирекция полїциї, Дирекция почт і телеґрафів; Дирекция руху зелїзниць державних; Дирекция домен і лїсів; Дирекция школи ветеринариї; директори ґімназий і семинарий учительских і т. д.

Видїл краєвий ухвалив вислати на похорон депутацию, в склад котрої увійдуть: Маршалок краєвий і члени Видїлу краєвого др. Верещиньский і др. Савчак, та зложити вінець „В імени вдячної Репрезентациї краю“. — Репрезентация міста ухвалила вислати кондоленцийне письмо і зложити вінець; крім того має виїхати депутация на похорон.

Нинї о годинї $8^1/_2$ рано відбуло ся в архікатедральній церкви сьв. Юра — на котрій повівають жалібні хоругви — заупокійне богослуженє по причинї смерти бл. п. Архикнязя. Богослуженє відправив митрат Впр. о. Андрій Білецкий в сослуженю крилошан капітули, почім відбула ся панахида. В часї богослуженя і панахиди співав хор питомцїв духовної семинариї. В церкви явило ся значне число — звиж 100 осіб — представителїв державних і автономічних властий. Між иншими були присутні: В. п. Віцепрезидент Намістництва І. Лїдль на чолї урядників Намістництва, п. Президент висшого Суду краєвого др. А. Тхуржницкий з кружком урядників судових, Є. Е. головнокомандуючий ґенерал ґр. Шуленбурґ в окруженю значного числа ґенералїциї і офіцирского корпусу, п. Президент міста Мохнацкий з представителями ради міскої і ин. Також публики явило ся значне число.

Таке саме богослуженє відбуде ся завтра рано в архікатедральній церкві латиньского обряду.

Перегляд полїтичний.

Президия ц. к. міністерства зелїзниць заявляє, що всякі вісти розголошувані в ґазетах, котрих зміст міг би занепокоїти ширші круги урядників зелїзниць державних, як н. пр. вісти о редукциї диет подорожних, о тайних окружниках міністерства в справі обсади посад урядничих і удїлюваня урльопу, суть з о в с ї м б е з о с н о в н і і п р о с т о в и д у м а н і.

Віденьский кореспондент льондоньскої ґазети Times подає — як каже — з доброго жерела одержану вість, що Росия і Франция постановили по коронациї царя при першій лїпшій нагоді взяти ся енерґічно до єгипетскої справи і перевести свої пляни.

В Скоплю в Македониї сконфіскували власти 10.000 рурок на набої, котрі мали походити з якої віденьскої чи пресбурґскої фабрики зброї а крім того десять скринь з набоями, висланих до якогось купця в Бітолї.

Новинки.

Львів дня 21 мая 1896.

— **Іменованя.** Львівский ц. к. висший Суд краєвий іменував ведучими ґрунтові книги канцелїстів: Як. Мондшайна в Станїславові для Рави рускої, Альфр. Дудика в Бібрцї для Калуша, Густ. Гагена в Бережанах для Підгаєць, Ів. Литвиньского в Бережанах для Бережан, Стеф. Кмиту в Лїську для Сокаля, Леоп. Чежовского в Терноподи для Золочева, Марк. Черпецкого в Товмачи для Тисьменицї, Дмит. Денки в Мединичах для Городенки, Зен. Жеребецкого в Бучачи для Станїслава, Густ. Піяцку в Сяноцї для Перемишля. Пил. Пецуха в Буску для Радехова, Йос. Ебнера в Монастирисках для Станїславова, Каспра Маґоньского в Гусятинї для Перемишля, Йос. Мозоловского в Березові для Косова.

— **Перенесеня.** Ц. к. львівский висший Суд краєвий переніс ведучого ґрунтові книги при ц. к. окружнім судї в Перемишли Павла Окопьского на єго власну просьбу до ц. к. суду повітового в Бродах.

— **Вчерашні доповняючі вибори** двох радних до ради міста Львова не дали імовірно нїякого успішного вислїду, бо було тїлько кандидатів, що нї один з них не одержав абсолютної більшости. Голосувало загалом 2929 виборцїв і здаєть ся, що нїхто з кандидатів не одержав більшої половини голосів.

— **Іспити зрїлости для женщин в ґімназиях.** Міністерство просьвіти видало в справі допущеня женщин до іспитів зрїлости в ґімназиях таке розпоряджене з дня 9 марта 1896 р. ч. 1966: Розпоряджене міністеріяльне з дня 21 вересня 1878 ч. 1551 в справі іспитів зрїлости для женщин о стілько зміняє ся, що на будуче можна буде допускати женщин до іспитів зрїлости в ґімназиях, коли: 1) покінчили 18 рік житя, або кінчать єго в тім роцї календарскім, в котрім хотять складати іспит; 2) коли викажуть, що покінчили ґімназию приватну або яко записані приватистки ґімназию публичну, або предложать посьвідченє, що під відповідним проводом побирали науку ґімназиальну в приписанім обсязї. Кандидатки мають внести подане до краєвої ради шкільної о допущене до іспиту зрїлости в першім місяци другого півроку того року, в котрім хотять складати іспит. Против рішеня краєвої ради шкільної прислу-

---

вах Зеленого пригірка не лекше менї буде найти корабель до Европи.

— Певне, певне! Нїчого лекшого як найти там в пристани Вілля да Прая корабель до Европи.

— А крім того — докинув Паґанель — маю там ще тоту користь, що острови Зеленого пригірка не дуже віддалені від Сенеґаля, де можу найти моїх земляків; а хоч кажуть, що ті острови нездорові і дикі, то прецї для ґеоґрафа всьо цїкаве. Побачити значить тільки як научити ся чогось. Вправдї суть люди, що не уміють нїчого бачити, але вірте менї, я не належу до них...

— Як хочете, пане Паґанель — відповів Джон Менґлїс — я з своєї сторони пересьвідчений, що на вашій присутности можуть острови Зеленого пригірка лише скористати. На кождий случай мусимо там задержати ся, щоби набрати вугля, отже в нїчім не припізните нашої подорожи.

Сказавши то видав капітан прикази щоби звернено ся на захід від Канарийских островів і *Дункан* зі збільшеною скористию пустив ся в дальшу дорогу. Дня 2-го вересня о 5-ій годинї рано змінила ся нагле погода. Настала пора дощів, прикрий час для подорожних, але пожиточний для мешканцїв островів африканьских, котрим не достає дерев отже й води. Сильно розбурхане море не дозваляло подорожним сидїти на поміостї; однако в серединї коробля вела ся дуже оживлена розмова.

На другий день став Паґанель збирати свої річи, бо незадовго мав вже відплинути корабель. *Дункан* перепливав поміж островами Зеленого пригірка; минувши величезну коралеву лаву, переплив попри остров сьв. Якова, перерізаний від півночи до полудня досить високими базальтовими горами. Відтак Джон Менґлїс вплив до пристани Вілля Прая і закинув під містом котву. Погода була препогана, море покрите филями пінило ся й гудїло, сильна злива ледве дозваляла бачити місто положене на узгірю, що підносило ся стрімко від моря до вулканїчних гір за містом.

З причини великого дощу не могла леді Єлена звидїти міста, а навіть набиране вугля було получене з великими трудами. Подорожні *Дункана* мусїли лишити ся в своїх каютах, не вихиляючи голови на сьвіт Божий; прикра для всїх погода подала очевидно почин до розмови. Кождий щось сказав, крім одного майора, котрого певне й потоп не зміг би вирвати з єго звичайної рівнодушности. Паґанель бігав неспокійно, потрясаючи головою.

— А то немов умисне!

— Дїйстно — сказав льорд Ґленарван — против вас, пане Паґанель, збунтовала ся природа.

— О, я того не бою ся.

— Атже-ж не схочете виставляти ся на такий дощ — сказала леді Єлена.

— Для мене, пані, дощ нїчого не значить, але бою ся о мої пакунки, а особливо о знаряди. То всьо попсувалось би.

— Найгірше з висїданєм на берег — додав знов льорд Ґленарван — бо дїставши ся до Вілля Прая можете там не зле помістити ся, хоч не дуже порядно, бо в сусїдстві малп і вепрів, з котрими не конче приємні зносини. Але подорожник не зважає на такі дрібницї. Впрочім можете бути певні, що за сїм а найдальше за вісїм місяцїв найде ся нагода повернути до Европи.

— Сїм або вісїм місяцїв! — крикнув наполоханий Паґанель.

— Що найменше. Кораблї не дуже радо приїздять до островів Зеленого пригірка в дощевій порі. Але можете добре час зужиткувати: ті острови ще мало знані, можете їх розслїдити.

— Пізнаєте і опишете ріки — додала леді Єлена.

— Коли їх тут нема.

— То річки.

— І тих нема.

— Все-ж таки якісь води?

— Нїяких.

— Розглянете ся в лїсах — вмішав ся поважно майор.

— Щоби мати лїси, треба дерев — а тут як раз нема дерев.

— То красний край — сказав майор — де не найдеш нї води нї дерева!

— Потїште ся, любий Паґанелю — сказав тодї льорд Ґленарван — хоч гір вам не забракне.

— Ох, які то гори, мильорде! Не високі і не цїкаві нїякою річию, а то того вже й описані.

— Вже описані! — повторив льорд Ґленарван.

— Таке вже моє щастє! На островах Канарийских випередив мене славний Гумбольдт, тут знов звістний ґеольоґ Кароль Сен-Клер-Девіль.

— Не може бути!

— На жаль так! — відповів Паґанель жалїбним голосом. — Той учений був на покладї корабля *Ля Десіде*, коли той задержав ся при островах Зеленого пригірка; він звидїв найцїкавійший вершок гір, вулькан на острові Фоґо. Отже що для мене остало?

— А то справдї дуже неприємно. Отже що зробите, пане Паґанель? — спитала леді Єлена.

Паґанель хвильку мовчав.

— Ви були би може лїпше зробили, ко-

гує кандидаткам право відклику до міністерства просьвіти. В случаях заслугуючих на увзгляднене, а именно коли кандидатка була приневолена перервати іспит, розпочатий в речинци літнім, можна призволити на продовжене сего іспиту в речинци осіннім. На письменний і устний іспит кандидаток визначить ся окремий речинець, о скілько буде того вимагати більше число зголосивших ся. Іспит зрілости в Галичині будуть могли складати женщини: в ґімназиї сьв. Анни в Кракові і в ґімназиї Франц Йосифа у Львові в язиці польскім, в академічній ґімназиї у Львові в язиці рускім, в ґімназиї II-гій у Львові в язиці німецкім. Іспит з кандидатками буде переводити ся після обовязуючих приписів з тою лише різницею, що іспит устний має обняти всі предмети з виімкою науки релігії, історії природописної і пропедевтики фільософічної. З тих трех предметів має кандидатка зложити іспит перед письменним іспитом зрілости перед комісиєю зложеною з директора яко предсідателя, учителя фахового і ще одного учителя. Протокол з ходу і результату сего іспиту треба долучити до протоколу іспиту зрілости. Коли при тім іспиті кандидатка не відповість вимогам з двох предметів, то не може бути допущена до іспиту письменного. Коли лиш в однім предметі викаже успіх недостаточний, то комісия іспитова може визначити їй новий речинець до іспиту поправчого. Некористний результат іспиту поправчого виключає кандидатку від складаня іспиту зрілости в найблизшім речинци. В случаю допущеня по раз другий до іспиту зрілости не потребує кандидатка складати з тих трех предметів іспиту, коли одержала з них перед тим добру кваліфікацию. Увільненя при устнім іспиті зрілости виключені у всіх предметах. Устний іспит зрілости мусить відбути ся під проводом краевого інспектора шкільного. Кандидатки по зложеню іспиту одержать сьвідоцтво зрілости на формулярі приписанім для ґімназий, однак без клявзулі о зрілости до впису на університет. Такса на іспит з релігії, історії природної і пропедевтики фільософічної виносить 6 зр., за іспит зрілости 18 зр.

— **Пятнайцятий полк піхоти**, тернопільский, імени кн. Люксембурско-Насавского, що стоїть тепер залогою у Львові, обходив вчера роковини своєї назви. Однако заповіджена програма торжества мусіла бути значно зменшена з причини двірскої жалоби з нагоди смерти Архікнязя Кароля Людвика і обмежено ся на богослуженю, відправленім войсковим капеляном кс. Віттенберґом на подвірю пристроенім хоругвами і зеленю в касарни полковій при ул. Курковій. По богослуженю промовив кс. Віттенберґ до вояків по польски, а капітан Тихій по руски, відтак роздав головнокомандуючий ґр. Шуленбурґ ордери від кн. Адольфа Нассавского кільком офіцирам і воякам і полк дефільовав перед ним без музики.

— **Братоубийство.** Перед судиями присяжними в Станіславові ставало сими днями 8 селян з Добротова, обжалованих о убийство війта. Іван Кметюк, війт з Добротова, котрий постановив спинити в селі пиянство, що доводить людий до жебрачої торби, упав жертвою своєї ревности. До неохоти людий против него прилучила ся ще й ненависть его власного брата Олекси, котрого Іван мав скривдити при маєтковім поділі. Ще минувшого року змовлено ся против війта, а послідні сходини заговірників, котрі стояли під командою Білоусів і Петроняків, відбули ся дня 21 січня с.р. В тім самім часі, в котрім відбувала ся нарада заговірників, був війт в коршмі і велів викинути з неї підпитого вже селянина Попова. Попов, що мусів мабуть також належати до змови, пішов просто до хати Завальнюка, де відбувала ся нарада і оповів що стало ся. То був знак і розлючена товпа пішла до коршми. Перший напав на війта Попов, бючи его в лице. За ним кинула ся ціла шайка. Війт видячи, що діє ся, утік до алькиря а звідтам в поле. Але заговірники пігнали за ним і вскорі его зловили. Тепер перший до бійки взяв ся брат війта Олекса і крикнувши: „Вже більше не буде забирати мого ґрунту“, ударив брата обухом сокири так сильно по голові, що той упав на місци трупом. — Перед судом випирали ся всі вини, крім Олекси і оправдували ся, що були пяні. Судиї присяжні не потвердили питаня що-до морду, лише забійства. В наслідок того засудив трибунал братоубийника Олексу Кметюка на 15 літ, Завальнюка на 4, а прочих на 3 і на 2 роки тяжкої вязниці. Двох обжалованих увільнено.

— **Убийник власної жінки.** В неділю рано о 4-ій год. приступив селянин Іван Звекля в Боянах на Буковині до своєї сплячої жінки і стрілив в ню з рушниці. Жінка Доминика, поцілена в саме серце померла в тій хвили. Она мала 32 літ і була матерю двох дітий. Що було причиною сего убийства, доси не вияснене. Звекля є маючий господар і доси жив в згоді із своєю жінкою. Послідними днями був якийсь неспокійний, отже догадують ся, що в нападі божевільства допустив ся злочину.

— **Дотепний кравець.** В Пешті можна від теперішну пору стрітити сотки паничів прибраних в штани „тисячилітя“. На перший погляд не різнять ся ті штани нічим від звичайних, однако по близшім розгляді можна побачити, що они цілі засіяні цифрами „1000“, що творять на штанах пасмужки. Єлеґантні паничі радо купують ті штани а дотепний кравець робить маєток.

— **18 літ невинно у вязници.** Сими днями виявило ся, що перед 18 літами засуджено в Заґребі невинно дві особи на дожизнену вязницю за убийство сторожа поліцийного. Один з засуджених помер у вязници по сімох літах, а другий, Целько сидів до тепер. Аж ось в послідних днях підчас процесу против одної шайки розбійничої переконав ся суд, що злочину, за який перед 18 літами засуджено Целька і его небіщика товариша, допустив ся один з членів сеї шайки. Целька зараз випущено на волю, але хто годен винагородити ему вісімнайцять літ муки тіла і души?!

— **Вінчанє.** Дня 24 с. м. відбуде ся в парохіяльній церкви в Присівцях (Стация зелізниці і почта в Зборові) о годині 8-ій вечером вінчанє п. Павла Кирчова учителя шкіл видїлових з Перемишлян з панною Йосифою Мариєю Яворовскою.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 21 мая. На вчерашнім вечірнім засіданю Палати послів ухвалено §§. 1 до 6 закона о катастрі податку ґрунтового.

Масава 21 мая. Дня 18 с. м. уступили Італіянці з Адіґрату знищивши перед тим богато пушок і величезний запас амуниції.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	1·32	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в неділї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелізници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ли-б були лишили ся на Мадері, хоч там вже нема вина — сказав льорд Гленарван.

Учений секретар Товариства ґеоґрафічного мовчав як скала.

— Я ждав би — відозвав ся майор цілком тим самим голосом, немов би говорив — і не ждав би.

— А тепер мильорде — спитав вкінци Паґанель — де гадаєте задержувати ся.

— О, хиба вже аж в Консепсіон.

— Ов, погано! То мене страшенно віддаляє від Індиї.

— Противно, від хвилї як минемо пригірок Горн, будете близше Індиї.

— А то знов яким способом?

— Для їдучого до Індиї — говорив Гленарван поважно — повинно бути всьо одно, чи то Всхідна чи Західна Індия.

— Як то всьо одно!

— Не говорячи вже о тім, що мешканцї Патаґонії так само Індияни як і жителї з Пенджабу.

— Ах, мильорде! Того я справді нїколи не видумав би.

— Впрочім, любий пане Паґанель, на золотий медаль можна всюди заробити; можна всюди однаково робити досліди і відкритя, так добре серед хребта Кордилієрів як і в горах Тибета.

— Але біг ріки Яро-Джанґбо-Чу?

— Возьміть на єї місце Ріо Кольорадо! Тота ріка справдї не богато знана, а на кортах пливе звичайно після уяви ґеоґрафів.

— Знаю, мильорде, що там є богато похибок, котрі ждуть поправи, а також не сумнїваю ся, що на моє жаданє Товариство ґеоґрафічне було би мене вислало так само до Патаґонії як і до Індиї, але що-ж, коли я о тім цїлком не думав.

— То вже вина вашої звичайної розсіяности.

— Ну рішіть ся, пане Паґанель і їдьте з нами — сказала леді Єлена з чемною усьмішкою.

— Пані, я рад би.... але моє порученє!

— Обіцюю вам, що поплинемо через Маґелляньский пролив — додав льорд Гленарван.

— Мильорде, ви скуситель.

— А побачимо також Голодову пристань.

— Пристань Голодову! — крикнув Францаз, обступлений зі всїх сторін — ту пристань так славлену в лїтописи ґеоґрафії.

— Також памятайте, пане Паґанель — говорила дальше леді Єлена — що в тій випраїі, задля вашої співучасти буде мати право славити ся і імя Франциї попри Шкотию, а то також щось значить.

— О, певне, певне!

— В нашій виправі ґеоґраф дуже може ся придати, а що-ж гарнїйшого над пожертвованє науки на услуги людскости?

— Дуже справедливо говорите, ласкава пані.

— Вірте менї, пане Паґанель, що ви повинні на сей раз уступити приказови провидїня. Беріть з нас примір. Здасть ся, само провидїнє зарядило, що тої документ дістав ся в наші руки — і ми поїхали; доля кинула вас на *Дункана* — не лишайте єго.

— Як бачу, дорогі приятелї — сказав тодї Паґанель — то ви всї маєте велику охоту, аби я тут остав.

— А ви, любий Паґанель; аж умираєте з охоти лишити ся з нами! — відозвав ся Гленарван.

— Так до грома! — крикнув учений ґеоґраф — але я бояв ся, щоби ви не уважали мене влізливим.

(Дальше буде).